

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Egan G. - Laskání.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.1.2007
Modification Date: 24.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Greg Egan

Laskání

(The Caress)

Když jsem vykopl dveře, praštily mě přes nos dva zápachy: smrt a zvířecí puch.

Anonymně se nám ozval kdosi, kdo chodil kolem domu každý den a znepokojil ho pohled na rozbité okno, které nikdo nedával opravit. Bušil na přední dveře, ale bez odezvy. Cestou k zadním dveřím zahlédl škvírou v záclonách krev na kuchyňské zdi.

Uvnitř to bylo vybrakované, v přízemí zůstaly jen stopy, jak někdo tahal po koberci těžší kusy nábytku. Žena v kuchyni, něco přes padesát, podříznuté hrdlo, byla mrtvá nejméně týden.

Moje helma snímala obraz a zvuk, ale ten živočišný puch zaznamenat nemohla. Podle předpisu jsem měl všechno slovně komentovat, ale neřekl jsem ani slovo. Proč? Říkejte tomu zakrnělá potřeba nezávislosti. Nebude to dlouho trvat a budou se registrovat naše mozkové vlny, puls a bůhvíco ještě; a všechno to bude soudně obesilatelné. "Detektive Segele, z důkazu vyplývá, že jste měl erekci, když obžalovaný začal střílet. Domníváte se, že je to odpovídající reakce?" Nahore byla spoušť. V ložnici rozházené šaty. Knihy, časopisy, noviny, vysypané zásuvky, to vše pokrývající podlahu pracovní. Odborné lékařské články. V jednom koutě čnely nad ten chlívek jednodlosti svých obálek hromádky časopisů: Lékařský věstník Nové Anglie, Nature, Klinická biochemie a Laboratorní embryologie. Na zdi visel zarámovaný doktorát z filozofie udělený Fredě Anně Macklenburgové roku 2023. Na desce stolu byla místa bez prachu tvarovaná jako pro monitor a klávesnici. Všiml jsem si zásuvky s kontrolkou; páčka byla dole, ale kontrolka nesvítla. Světlo v pokoji nefungovalo a jinde také ne.

Zpátky v přízemí jsem za schody našel dveře, asi do sklepa. Zamčené. Zaváhal jsem. Při vstupu do domu jsem neměl na vybranou a musel použít síly, ale tady jsem byl na ošidnější právní půdě. Nepodíval jsem se po klíších důkladně a neměl jsem vážný důvod věřit, že do sklepa naléhavě musím.

Ale co změní další vyražené dveře? Policisty už žalovali i za to, že si pořádně neočistili boty o rohožku. Když vás chce občan dostat, důvod si najde, i když přiležete po kolenou, budete mávat hrstí povolení a zachráníte celou rodinu od mučení a smrti.

Na vykopnutí nebylo místo, tak jsem urazil zámek. Ze zápachu se mi zvedl žaludek, ale zničující byla spíš jeho přemíra, koncentrace, sám o sobě nebyl nepřijemný. Protože jsem nahore viděl lékařské knihy, pomyslel jsem na pokusná morčata, krysy a myši, ale to nebyl zápach hlodavců v klecích.

Rozsvítil jsem reflektor z helmě a rychle sestoupil po úzkých betonových schodech. Nad hlavou jsem měl silné potrubí čtvercového průřezu. Klimatizace? Dávalo by to smysl, dům normálně nemohl páchnout tak, jak páchl, ale jestli sklepni klimatizace byla bez energie -

Kužel světla ukázal regály ozdobené cetkami a květinami v květináčích. Televize. Na zdi krajinky. Hromada slámy na betonové podlaze. A na ní, stočené, silné tělo leoparda. Je vidět, že plíce pracují, ale jinak se nehýbe.

Když světlo dopadlo na chomáč světle hnědých vlasů, napadlo mě, že žere oddělenou lidskou hlavu. Šel jsem dál, čekal a doufal, že když krmící zvíře vyruším, vyprovokuji je k útoku. Měl jsem u sebe zbraň, která by je proměnila v jemnou mlhu z krve a chrupavek. Byla by to menší nuda a byrokracie, než kdybych měl jednat s živým. Znovu jsem namířil světlo na hlavu a došlo mi, že jsem se zmýlil; leopard nic nežral, jeho hlava byla schovaná, klesla na stranu, a lidská hlava prostě -

Zase špatně. Lidská hlava byla prostě připojená k leopardímu tělu. Na lidské šíji začínal skvrnitý kožich a splýval s leopardími rameny.

Dřepl jsem si vedle a v tu chvíli jsem myslel hlavně na to, co by mi ty drápy mohly udělat, kdybych byl nepozorný. Byla to ženská hlava. Mračila se. Zřejmě spala. Dal jsem jí jednu ruku pod nosní dírky a ucítil závan vzduchu, když se mohutná leopardí hrud' zvedla. To, více než hladký přechod kůže, dělalo spojení reálnějším.

Prohledal jsem zbytek místnosti. V jednom koutě byla díra; ukázalo se, že je to záchodová mísa zapuštěná do podlahy. Položil jsem nohu na nedaleký pedál a záchod se ze skryté nádrže spláchl. V louži vody tam stála vysoká lednička.

Když jsem ji otevřel, našel jsem poličku s pětaticeti malými umělohmotnými ampulkami. Na každé z nich byla lepkavá

červená písmena, z nichž se skládalo slovo: ZKAŽENÉ. Barvivo citlivé na teplotu.

Vrátil jsem se k leopardí ženě. Spí? Předstírá spánek? Nemocná? V komatu? Popleskal jsem jí po tváři a ne právě jemně. Zdálo se mi, že kůže je horká, ale neměl jsem ponětí, jakou teplotu by měla mít. Zatřepal jsem jí ramenem, tentokrát trochu uctivěji, jako by probouzení dotykem té leopardí části mohlo být nějak nebezpečnější. Marně.

Vstal jsem, potlačil roztrpčený vzdech (psychologové číhají i na ty nejneopatrnější zvuky, které vydáte; celé hodiny mi zatápěli takovými detaily, jako je nerozvážený triumfální výkřik) a přivolal ambulanci.

Mělo mě napadnout hned, že tím pro mě problémy neskončí. Musel jsem fyzicky zatarasit schodiště, abych ambulančákům zabránil prchnout. Jeden z nich se poblil. Pak ji odmítl naložit na nosítka, dokud neslibím, že pojedou do nemocnice s ní. Kromě ocasu nebyla delší než dva metry, ale vážila nejmiň půldruhého metráku a ve třech jsme měli co dělat, abychom ji po těch atypických schodech vynesli.

Než jsme vyšli z domu, celou jsme ji zakryli dekou a já jsem si dokonce dal tu práci, aby se nedal poznat tvar pod ní. Venku se shromáždil malý dav, běžná pestrá směsice čumilů. Tým ze soudního lékařství dorazil vzápětí, ale těm už jsem všechno řekl vysílačkou.

Na nehodovém oddělení nemocnice u svatého Dominika doktoři jeden po druhém nahlíželi pod prostěradlo a prchali, někteří ze sebe vykoktali připitomělou omluvu, ale většina se neobtěžovala ani tím. Už mi docházely nervy, když jedna mladá žena, pátý člověk, kterého jsem přitlačil ke zdi, zbledla, ale zůstala. Nejdřív do leopardí ženy šťouchla, štipla ji a pak jí baterkou posvítla do násilím otevřených očí. "Je v komatu," oznámila mi dr. Muriel Beattyová (podle jmenovky) a začala na mě mámit podrobnosti. Když jsem jí všechno řekl, vynutil jsem si pár otázek ze své strany.

"Jak to někdo mohl dokázat? Genovými manipulacemi? Transplantátovou chirurgií?"

"Myslím, že ani jedním z těch dvou. Spíš je to chiméra -"

Zamračil jsem se. "To je snad nějaký mýtický -"

"Ano, ale je to také termín používaný v bioinženýrství. Je možné fyzicky smíchat buňky dvou geneticky vzdálených embryí v raném stádiu, a získat tak blastocystu, ze které se vyvine jediný organismus. Jsou-li obě embrya stejného druhu, je pravděpodobnost úspěchu velmi vysoká; u různých druhů je to ošidnější. V šedesátých letech 20. století lidé dělali primitivní chiméry z ovcí a koz, ale posledních pět nebo deset let se o tom nic nového nepsalo. Řekla bych, že se o to už nikdo nepokouší. Tím méně s lidmi." S nevolností i fascinací si prohlížela svou pacientku. "Nechápu, jak mohli dosáhnout tak ostrého předělu mezi hlavou a tělem; to je tisíckrát pracnější než smíchat dvě buněčné skupiny. Snad by se dalo říct, že je to něco napůl mezi plodovou transplantátovou chirurgií a chimerizací. A musela tam být i genová manipulace, aby se vyhladily biochemické rozdíly." Suše se zasmála. "Takže obě vaše teorie, které jsem nejdřív zavrhl, byly pravděpodobně zčásti správné. No ovšem!"

"Cože?"

"Není divu, že je v komatu. Ta lednička plná ampulí, o které jste se zmiňoval - pravděpodobně potřebuje externě zásobovat spoustou hormonů, které jsou mezi druhy nedostatečně aktivní. Dalo by se zařídit, aby někdo zajel do domu té mrtvé ženy a porozhlédl se v jejích papírech? Potřebujeme vědět, co přesně bylo v těch ampulích. I kdyby to míchala sama z domácích zdrojů, mohlo by se nám podařit najít předpis - ale pravděpodobně měla smlouvu s nějakou biotechnickou společností na pravidelné, předmíchané dodávky. Takže kdyby se nám podařilo najít řekněme fakturu s referenčním číslem přípravku, byl by to nejrychlejší a nejjistější způsob, jak tomuto pacientovi zajistit to, co potřebuje, aby zůstal naživu."

Souhlasil jsem a vrátil se do domu s laboratorním technikem, ale v pracovně ani ve sklepě jsme nenašli nic, co by se nám hodilo. Pak jsem se telefonicky poradil s Muriel Beattyovou a začal obvolávat místní biotechnické společnosti a předřikávat jim jméno a adresu zabité ženy. Pár lidí řeklo, že o doktorce Macklenburgové slyšeli, ale ne jako o zákaznici. Patnáctý hovor přinesl výsledek - na adresu Macklenburgové chodily dodávky pro společnost jménem Aplikovaný veterinární výzkum - a kombinací hrozeb a lichocení se mi podařilo získat slib, že dávka přípravku pro "Aplikovaný veterinární výzkum" bude okamžitě připravena a doručena ke svatému Dominikovi.

Někteří zloději občas vypínají elektřinu v naději, že tak vyřadí z funkce ty (velmi vzácné) bezpečnostní systémy, které nemají záložní baterie, jenže do domu se nikdo nevloupal. Vytlučené sklo z okna se vysypalo na koberec v neporušeném obrazci i v místech, kde zůstaly neklamně stopy po pohovce. Ti pitomci zapomněli rozbít okno dřív, než vystěhují nábytek. Některé lidé účty vyhazují, ale Macklenburgová si schovávaly účty za videofon, vodu, plyn a elektřinu za posledních pět let. Vypadalo to, jako by někdo o chiméře věděl a chtěl, aby uhynula. Přitom nechtěl, aby to bylo nápadné, ale nebyl dost profesionální, aby to udělal důmyslněji nebo spolehlivěji.

Zařídil jsem, aby chiméru hlídali. Přinejmenším proto, aby udrželi v patřičných mezích média, až se o ní dozví.

Zpátky v kanceláři jsem se pustil do pátrání po lékařských člancích, které Macklenburgová napsala, a našel její jméno pouze na půltuctu statí. Všechny byly více než dvacet let staré.

Všechny se točily kolem embryologie, ale (pokud jsem dokázal pochopit žargonem nabitě články, kde se to hemžilo "zonae pellucidae" a "polárními soubory") přímo o chimérách nic.

Všechny články byly z jednoho místa, z Laboratoře raného vývoje člověka při Nemocnici svatého Ondřeje. Po několika standardních odmítnutích od tajemníků a asistentů se mi podařilo dovolat se k jednomu z bývalých spoluautorů Macklenburgové, doktoru Henry Feingoldovi. Vypadal poměrně staře a vyzáblé. Při zprávě o smrti Macklenburgové si zamyšleně povzdychl, ale nějaký šok nebo zármutek jsem na něm nepozoroval.

"Freda od nás odešla ve čtyřicátém nebo třiatřicátém. Od té doby jsem ji skoro neviděl, snad párkrát na konferencích."

"Kam šla od svatého Ondřeje?"

"Někam do průmyslu. Moc o tom nemluvila. Myslím, že ani neměla domluvené nějaké místo předem."

"Proč odešla?"

Pokrčil rameny. "Už toho tady měla dost. Nízký plat, omezené zdroje, byrokratické překážky, etické komise. Někdo se s tím naučí žít, někdo ne."

"Nevzpomněl byste si, na čem pracovala, jakému výzkumu se věnovala, když odešla?"

"Nevím, jestli vůbec pracovala ve výzkumu. Snad dokonce přestala publikovat, takže vám opravdu nemohu říct, na čem dělala."

Krátce nato (neobvykle rychle) jsem dostal povolení přístupu k jejím daňovým záznamům. Od pětatřicátého byla na volné noze jako "samostatný poradce v oboru biotechnologie". Znamenalo to bůhvíco, ale v minulých patnácti letech ji to zajišťovalo sedmimístný příjem. Na seznamu plátců uvedla nejméně sto různých společností. Zavola jsem do první a zjistil, že se bavím s odpovídacím autematem. Bylo po sedmé. Zavola jsem ještě ke svatému Dominikovi a dozvěděl se, že chiméra je stále ještě v bezvědomí, ale jinak je to dobré, hormonální směs již dorazila. Muriel Beattyová objevila na univerzitě veterináře s náležitými zkušenostmi. A tak jsem polkl vypumpovák a šel domů.

Nejspolehlivější příznak, že ještě nejsem úplně na dně, je frustrace, která se mě zmocní, když doma otevírám venkovní dveře. Je to tak prosté, tak snadné zastrčit ty tři klíče a přiložit palec na snímač. Uvnitř nehrozí žádné nebezpečí, žádné úklady. Vypumpovák má účinkovat za pět minut. Někdy v noci je to spíš pět hodin.

Marion se dívala na televizi. "Ahoj Dane!" zavolala na mě.

Zastavil jsem ve dveřích obýváku. "Ahoj. Jak ses měla?"

Pracuje ve středisku péče o dítě, tak si představuju vysoce stresové povolání. Pokrčila rameny. "Normálka. Co ty?" Mou pozornost upoutalo něco na obrazovce. Klel jsem asi minutu, většinou na adresu jistého důstojníka pro styk s médií. Věděl jsem, že je za to odpovědný, a nemohl jsem mu to dokázat. "Jak jsem se měl? Právě se na to díváš." V televizi běžela část mého záznamu z helmy: sklep, můj objev chiméry.

"Vidíš, chtěla jsem se tě zeptat, jestli nevíš, kdo byl ten policajt," řekla Marion.

"A víš, co budu dělat zítra? Hledat nějaký smysl v tisícovkách hovorů od lidí, kteří to viděli a usoudili, že k tomu mají co říct."

"Chudák holka. Dostane se z toho?"

"Snad jo."

Pustili úvahy Muriel Beattyové, znovu můj záznam, a pak dali slovo několika expertům na všechno, kteří debatovali o vybraných aspektech chimérismu a moderátor se do toho ze všech sil snažil zasahovat pochybnými odkazy odevšad, řeckou mytologií počínaje a Ostrovem doktora Moreaua konče.

"Mám hlad," řekl jsem. "Pojďme jíst."

Probudil jsem se o půl druhé, třásl jsem se a křičel. Marion už byla vzhůru a snažila se mě uklidnit. Nedávno jsem si s podobnými opožděnými reakcemi užil své. Před pár měsíci, druhou noc po obzvlášť brutálním případu napadení, jsem byl několik hodin bez sebe a jenom jsem blábolil.

Ve službě jsme takzvaně "napumpováni". Směs drog zvyšuje naši fyziologickou a emoční citlivost v jistých oblastech a v jiných ji potlačuje. Zbystřuje naše reflexy. Dopřává nám klid a rozum. Snad prý i zlepšuje úsudek. (Sdělovací prostředky to s oblibou podávají tak, že jsme potom agresivnější, ale to jsou nesmysly; k čemu by byl policajt, kterého svrbí ruka na spoušti? Rychlé rozhodování a rychlé jednání jsou opakem tupé brutality.) Někdy tahle houpačka chodí hladce. Občas se podělá.

Chtěl jsem Marion popsat, jaký jsem měl z chiméry pocit. Chtěl jsem mluvit o svém strachu, zhnusení, lítosti a vzteku.

Ale vycházely ze mě jen nešťastné zvuky. Slova žádná. Neřekla nic, jen mě držela a její dlouhé prsty mě chladily na rozpálené kůži tváře a hrudi.

Když jsem se konečně vyčerpá a upadl do něčeho podobného klidu, podařilo se mi promluvit. "Proč se mnou jsi?" zašeptal jsem. "Proč to snášíš?"

Odvrátila se ode mě a řekla: "Jsem unavená. Spi."

Nastoupil jsem k jednotce ve dvanácti. Moje normální výuka pak pokračovala, ale to je doba, kdy musíte začít brát injekce podporující růst a účastnit se víkendových a prázdninových výcviků, pokud chcete získat kvalifikaci pro aktivní službu. (Nebyl to nezrušitelný závazek; později jsem se klidně mohl rozhodnout pro jinou kariéru a splatit, co do mě bylo investováno, přibližně stovku dolarů týdně po dobu dalších třiceti let. Nebo jsem mohl propadnout u psychologických testů, být vyřazen a nedlužit ani cent. Zkoušky před vlastním začátkem měly vytřídit každého, kdo má k jednomu nebo druhému sklon.) Je to rozumné, že namísto dřívějšího omezování náboru na muže a ženy, kteří splňují určitá fyzická kritéria, se dnes kandidáti vybírají podle inteligence a přístupu; charakteristiky jako velikost, síla a hbitost se pěstují uměle a jsou podružné, i když užitečné.

Jsme vlastně zrůdy sestrojené tak, aby byly splněny pracovní požadavky. Něco míň než vojáci a profesionální sportovci. Mnohem míň než řadový člen pouličního gangu, který nemá ponětí o ilegálních růstových podporách, které zkracují délku jeho života v průměru na třicet let. Takový, který nemá zbraň, ale jako kříženec berserker a bleskouna (necitlivého k bolesti a většině fyzických traumat, s dvacetinásobným zkrácením reakčních časů) dovede zabít stovku lidí v davu během pěti minut a pak se zašít do úkrytu, než opojení vyprchá a začne čtrnáct dní vedlejších účinků. (Jistý velice populární politik se přimlouvá za tajnou operaci, při níž by se tyto drogy podávaly obohacené o smrtelné nečistoty, ale ještě se mu to nepodařilo prosadit.) Ano, jsme zrůdy, ale jestli nás něco trápí, pak to, že zůstáváme ještě příliš lidmi.

Když se k případu ozve sto tisíc lidí, je pouze jediný způsob, jak si s jejich hovory poradit. Říká se tomu ADIA - Automatická dálková informační analýza.

Úvodní filtrovací proces rozpozná křiklavě nápadné vtípálky a blázny. Vždycky je tu možnost, že někdo, kdo zavolá a devadesát procent času blábolí o ufonech, komunistickém spiknutí nebo rozřezávání genitálií břitvami, kromě toho řekne něco pravdivého, ale zdá se logické podělit takovým svědectvím menší váhu než svědectví někoho, kdo se drží

tématu. Složitější analýza gest (přibližně třicet procent volajících nevypne obraz) a způsobu řeči by měla vytřídit ty, kteří se sice zdánlivě chovají racionálně a vhodně, ale ve skutečnosti trpí psychotickými přeludy nebo fixacemi. Nakonec je každému volajícímu přidělen "koeficient věrohodnosti" v rozmezí nula až jedna, s tím, že za bezúhonného je považován ten, kdo nejvíce evidentní příznaky neupřímnosti nebo duševní choroby. Někdy na mě důmyslnost softwaru, který toto hodnocení provádí, udělá hluboký dojem. Jindy je proklínám jako hromadu zbytečného vúdů. Relevantní výpovědi (široce pojaté) všech volajících se vyberou a sestaví do tabulky četnosti, která ukazuje, kolik volajících kterou uvedlo a jejich průměrný koeficient věrohodnosti. Bohužel neexistují jednoduchá pravidla pro to, jak určit, která výpověď je pravdě nejbližší. Tisíc lidí může horlivě opakovat obecně rozšířenou ale naprosto nepodloženou pověst. Jediný upřímný svědek může být rozrušený nebo chemicky otupělý a bude ohodnocen nepřiměřeně nízkou. V podstatě je nutné přechíst všechny výpovědi - je to sice únavné, ale pořád několik tisíckrát rychlejší, než si přečíst každý hovor.

001. Chiméra je Mart'an 15312	0.37	
002. Chiméra je z UFO 14106	0.29	
003. Chiméra je z Atlantidy 9003	0.24	
004. Chiméra je mutant 8973	0.41	
005. Chiméra je výsledkem pohlavního styku člověka s leopardem 68840.13		
006. Chiméra je znamení od Boha 2654	0.09	
007. Chiméra je Antikrist 2432		0.07
008. Volající je otec chiméry 2390	0.12	
009. Chiméra je řecké božstvo 1345		0.10
010. Volající je matka chiméry 1156	0.09	
011. Úřady by měly chiméru zabít 1009	0.19	
012. Volající již někdy chiméru spatřil ve svém okolí 988		0.39
013. Chiméra zabila Fredu Macklenburgovou 945		0.24
014. Volající chce chiméru zabít 903		0.49
015. Volající zabil Fredu Macklenburgovou 830		0.27
016. Chiméra je výtvarci cizího státu 724		0.18
017. Chiméra je výsledek biologické války 690	0.14	
018. Chiméra je lidoleopard 604	0.09	
019. Volající viděl někdy dřív chiméru na obrázku 582		0.58

(V zoufalství bych mohl projít sedmáct set třiatřicet hovorů k bodům 14 a 15 jeden po druhém. Ale zatím ne; napadala mě spousta lepších způsobů jak zabít čas.)

To snad ani nebylo překvapivé, uvážíte-li, kolik vyobrazení fantastických a mýtických tvorů musí být. Ale na další straně:

034. Chiméra věrně připomíná tvora z obrazu, který se jmenuje Laskání 94 0.92

Zaujalo mě to, a tak jsem se na několik hovorů podíval. Prvních pár mi neřeklo víc než řádek v souhrnné tiskové sestavě. A pak jeden muž podržel před objektivem otevřenou knihu. Ve světle žárovky, které se od lesklého papíru odráželo, nebyly některé části skoro vidět a celé to bylo lehce mimo ohnisko, ale to, co jsem spatřil, mě zarazilo. Při hraně vyvýšené rovné plochy ležel leopard s ženskou hlavou. Štíhlý, mladý muž, do pasu nahý, stál níž a nakláněl se nad zvýšenou plochu, tvář položenou na tvorovi, který mu v neohrabaném objetí tiskl přední tlapu na břicho. Muž se klidně díval před sebe, ústa upjatá, výraz unavené netečnosti. Leopardi žena měla oči zavřené nebo skoro zavřené a čím déle si obraz prohlížel, tím se její výraz zdál být neurčitější - mohl znamenat pokojnou, zasněnou radost, mohla to být erotická blaženost. Oba měli světle hnědé vlasy. Navolil jsem obdélník kolem ženina obličeje, zvětšil jej, až vyplnil celou obrazovku, a pak použil retušovací funkci, aby zvětšený rastr tolik nerušil. V tom světle, s mizerným zaostřením a omezenou rozlišovací schopností, to byl chaos. Dalo se říct maximálně to, že tvář na obraze nebyla výrazně nepodobná tváři ženy, kterou jsem našel ve sklepe. Po několika desítkách dalších hovorů nebylo o čem pochybovat. Jedna z volajících si dokonce dala tu práci, že si vyjela obrázek ze zpráv a dala jej ve svém hovoru vedle dobře nasvícené, detailní kopie obrazu. Jediným pohledem jednoho výrazu se nedá charakterizovat lidská tvář, ale podobnost byla příliš nápadná, než aby to byla náhoda. Jelikož - jak mi mnoho lidí řeklo a jak jsem si později sám ověřil - Laskání namaloval v roce 1896 belgický symbolista Fernand Khnopff, obraz nemohl vycházet z živé chiméry. Muselo to být obráceně. Přebral jsem si všech čtyřicet hovorů. Většina obsahovala stále stejnou snůšku základních faktů o obraze. Jeden zašel o něco dál.

Muž ve středním věku se představil jako John Aldrich, obchodník s uměním a amatérský kunsthistorik. Když poukázal na podobnost a stručně pohovořil o Khnopffově Laskání, dodal:

"Vzhledem k tomu, že ta ubohá žena skutečně vypadá jako Khnopffova sfinga, napadá mě, jestli jste zvažovali možnost, že to má něco společného se stoupenci lindhquistismu?" lehce zrudl. "Možná je to přitažené za vlasy, ale myslel jsem, že bych vám to měl říct."

Vývolal jsem si Brittaniku a řekl: "Lindhquistismus." Andreas Lindhquist, 1961-2030, byl švýcarský performer, který měl výraznou finanční výhodu v tom, že zdědil obrovské farmaceutické impérium. Do roku 2011 se angažoval v širokém spektru aktivit biomedicínské povahy a od vytváření zvuků a obrazů počítačovým zpracováním fyziologických signálů (ECG, EEG, vodivost kůže, hormonální úroveň, to vše soustavně zaznamenávané imunoelektrickými sondami) se dostal až k tomu, že se nechal operovat ve sterilním, průhledném kokonu uprostřed nabitého hlediště, jednou aby si z rozmaru

nechal vyměnit rohovky, levou za pravou, a podruhé aby si je nechal prohodit zpátky (publikoval ambicióznější verzi, podle níž chtěl, aby byl z jeho těla vyjmut každý orgán a zpět vložen obráceně, ale nepodařilo se mu najít tým chirurgů, který by to považoval za anatomicky možné.

V roce 2011 propadl něčemu jinému. Promítal diapozitivy klasických obrazů, na nichž byly postavy začerněny, a před plátno rozestavoval patřičně oblečené modely naaranžované do strnulých póz, které díry vyplňovaly.

Proč? Jeho vlastními slovy (nebo možná v překladu):

Velkým umělcům je umožněno nahlížet do odděleného, nadpřirozeného, bezčasového světa. Existuje ten svět? Můžeme do něj odcestovat? Ne! Musíme si vynutit, aby byl kolem nás! Musíme tyto zlomkové pohledy spojit a dodat jim pevnost a hmatatelnost, nechat je dýchat, žít, chodit mezi námi, musíme začlenit umění do reality a tím transformovat náš svět do světa viděného pohledem umělce.

Napadlo mě, co by si z toho asi vybrala ADIA.

V dalších deseti letech od promítání diapozitivů upustil. Začal si najímat filmové návrháře a krajinné architekty, aby ve trojrozměrném prostoru obnovoval pozadí obrazů podle svého výběru. Zavrhl mejkap jako způsob přizpůsobování modelů a když se mu nepodařilo najít dokonalé dvojníky, zaměstnával jen ty, kteří byli za slušné peníze ochotni podstoupit plastickou operaci.

Jeho zájem o biologii však zcela nevypřchal. V roce 2021, v den svých šedesátých narozenin, si nechal do lebky implantovat dvě trubičky, které mu umožňovaly soustavně zaznamenávat a měřit neurochemické složení moku v lebeční dutině. Pak přišel s nároky ještě přísnějšími. "Podvodné" filmařské postupy byly zakázány - dům nebo kostel, jezero nebo hora zahlédnuté v rohu obrazu tam prostě musely být, v plné velikosti a do posledního detailu. Domy, kostely a malá jezera bylo možné postavit, hory musel najít - byť přenesl a zpusťoval tisíce hektarů vegetace, aby změnil jejich barvu a skladbu. Od svých modelů vyžadoval, aby měsíce před a po "realizaci" přepečlivě "žili svými rolmi", drželi se složitých pravidel a scénářů, které Lindhquist vymýšlel a vycházely z jeho interpretace vyobrazených "postav". Bylo to pro něj čím dál důležitější.

Přesná realizace zevnějšku - povrch, jak to nazývám, přes svou trojrozměrnost - je pouze tím nejzákladnějším počátkem. To, co je výzvou generacím, které přijdou po mně, je síť vztahů mezi osobami navzájem a mezi osobami a jejich prostředím.

Ze všeho nejdřív jsem užasl nad tím, že jsem o tomto maniakovi nikdy neslyšel; tou svou nefalšovanou výstředností si říkal o proslulost. Ale na světě jsou milióny excentriků a tisíce mimořádně bohatých - v roce 2030, kdy Lindhquist zemřel na infarkt a své jmění přenechal devítiletému synovi, bylo mi teprve pět.

Brittanica uváděla půl tuctu stoupenců roztroušených po Východní Evropě, kde se zřejmě dočkal největšího uznání.

Zdálo se, že od jeho marnotratnosti ustoupili všichni a místo toho nabízeli brožurky estetických teorií, ve kterých propagovali pomalované překližky a mimy. Nedokázal jsem si představit, že by někdo z nich měl peníze nebo chuť podporovat embryologický výzkum tisíce kilometrů daleko.

Ze záhadných důvodů, které nějak souvisejí s autorskými právy, se díla vizuálního umění dají jen vzácně najít ve veřejně přístupných databázích, a tak jsem si o polední přestávce zašel ven a koupil si knihu o malířích symbolismu, v níž byl barevný tisk Laskání. Udělal jsem si tučet (ilegálních) kopií, zvětšenin různé velikosti. Co bylo zvláštní, na každé mi výraz sfingy (jak to nazval Aldrich) připadal trochu jiný. Nedalo se říct, že by se její ústa a oči (jedno zcela zavřené, jedno nekonečně málo otevřené) jednoznačně usmývaly, ale stínování tváří to naznačovalo - při jistých zvětšeních a pod jistými úhly. Mladíková tvář se měnila také, od nejasně znepokojené k lehce znuděné, od pevné k prostopášné, od vznešené ke zženštilé. Rysy obou jako by ležely na složitých, pohyblivých hranicích mezi rozdílnými náladovými polohami a sebemenší změna pohledu mohla vést k úplně jiné interpretaci. Pokud to byl Khnopffův záměr, vyšlo mu to mistrovsky, ale mě to mimořádně znechucovalo. Stručný komentář v knize mi nijak nepomohl, chválil obraz za jeho "dokonale vyváženou kompozici a nádhernou tematickou dvojznačnost" a naznačoval, že leopardí hlava je "perverzně připodobněná umělcova sestra, jejíž krásou byl neustále posedlý."

Na okamžik v rozpacích, jestli a jak bych se měl po této stopě pustit, proseděl jsem pár minut nad stolem a uvažoval (byl jsem líný ověřit si to), jestli byla každá leopardova skvrna na obraze věrně reprodukována in vivo. Chtělo to udělat něco hmatatelného, dát něco do pohybu, než Laskání odložím a vrátím se k běžnějším způsobům vyšetřování.

Udělal jsem proto z obrazu další zvětšenu a tentokrát jsem využil editovací možnosti kopírky, abych hlavu a ramena muže obklopil uniformním tmavým pozadím. Odesl jsem to dolů do tiskového a dal to Stevu Birbeckovi (tomu, o němž jsem věděl, že pustil médiím můj záznam z helmy).

"Vyhlašte pátrání po tomhle chlapíkovi," řekl jsem. "Hledaný kvůli výpovědi ve věci vraždy Macklenburgové."

Jinak jsem v sestavě ADIA nic zajímavého nenašel, a tak jsem začal tam, kde jsem předchozího večera skončil, obvoláváním společností, které využily služeb Fredy Macklenburgové.

Mezi prací, kterou dělala, a embryologii žádné zvláštní spojení nebylo. Vypadalo to, že její rady a pomoc byly vyhledávány kvůli širokému spektru nesouvisejících problémů v mnoha oblastech - tkáňová kultivace, využití retrovirů jako geneterapických nosičů, elektrochemie buněčných membrán, proteinové čištění a další oblasti, ale u těch mi slova vůbec nic neřikala.

"A podařilo se Macklenburgové ten problém vyřešit?"

"Dokonale. Našla důmyslnou cestu, jak obejít balvan, který nás měsíce nepustil z místa."

"Jak jste se o ní dověděli?"

"Z rejstříku poradců sestaveném podle specializací."

Byla tam, samozřejmě. Byla tam na devětapadesáti místech. Buď do detailu ovládala problematiku všech těchto oborů, lépe než mnozí, kteří se jim věnovali plně, nebo měla kontakty na odborníky světového formátu, kteří jí dokázali do úst vložit ta pravá slova.

Že by ji tímto její sponzoři odměňovali za práci? Platili ji nikoli penězi ale expertizami, které pak mohla prodat jako své vlastní? Kdo by měl pod palcem tolik vědců z oboru biologie?

Lindhquistovo impérium?

(Tak jsem Laskání neunikl.) Podle účtu za telefon neměla žádné dálkové hovory, ale to nic neznamenovalo. Místní lindhquistická odbočka by měla vlastní, soukromou mezinárodní síť.

V Kdo je kdo jsem si vyhledal Lindhquistova syna Gustava. Měl velice skoupé heslo. Narozen náhradní matce. Dárce vajíčka neznámý. Vychován pěstouny. Zřejmě pohroužený do obchodních záležitostí. Ani slovo o uměleckých aspiracích, ale nikdo neřká do Kdo je kdo všechno.

Přišla předběžná pitevní zpráva, ale nevyčetl jsem z ní nic užitečného. Žádné stopy delšího zápasu - žádné oděrky, kůže ani krev neuvízly Macklenburgové pod nehty. Ránu na krku jí způsobila tenká, rovná, jak břitva ostrá čepel jediným silným sekutím.

Kromě genotypu Macklenburgové a chiméry se ve vlasech a vločkách odumřelé kůže nasbíraných v domě našlo pět dalších. Přesné datování nebylo možné, ale všechny zřejmě pocházely z širokého časového rozpětí, což ukazovalo na pravidelné návštěvníky, přátele, nikoli cizince. Všechny pět bylo někdy v kuchyni. Pouze Macklenburgová a chiméra ve sklepech a to v množství, které se nedalo přičíst průvanu nebo přenosu z druhé ruky, zato chiméra zřejmě opouštěla svůj zvláštní útulek jen při mimořádných příležitostech. Stopy jednoho muže převládaly ve většině zbývajících prostor domu, včetně ložnice, ale ne v posteli - přinejmenším od doby, kdy se naposledy měnila prostěradla. Bylo nepravděpodobné, že by něco z toho mohlo mít přímý vztah k vraždě; po těch nejlepších vrazích buď nezůstávají žádné biologické stopy, nebo nasadí materiál patřící někomu jinému.

Zpráva od výslechářů přišla brzy nato a pomohla mi ještě méně. Nejblíží příbuzný Macklenburgové byl bratranec, se kterým přerušila styky, a který o mrtvé věděl ještě méně než já. Její sousedé až příliš ctili soukromí, než aby věděli nebo se zajímali, kdo byli její přátelé. Nikdo nepřiznal, že by v den vraždy všiml něčeho neobvyklého.

Posadil jsem se a civěl na Laskání.

Nějaký blázen, který neví, co s penězi - možná svázaný s Lindhquistem, možná ne - pověřil Fredu Macklenburgovou, aby stvořila chiméru stejnou jako je sfinga na obraze. Ale komu by se chtělo předstírat vyloupení, zavraždit Macklenburgovou a ohrozit na životě chiméru, a přitom by si nedal tu práci, že by chiméru rovnou zabil?

Telefon začal zvonit. Byla to Muriel. Chiméra procitla.

Dva policisté u dveří nemocničního pokoje měli co dělat: jeden psychopat s nožem, dva fotografové převlečení za doktory a náboženský fanatik se soupravou k vymítání ďábla. Ve zprávách nebylo jméno nemocnice uvedeno, ale možných kandidátů bylo jen tucet. A jak chcete personál zavázat mlčením a zabránit mu vzít úplatek. Za den, za dva budou znát chiméřin úkryt všichni. Kdyby se situace neuklidnila, musel bych zvažovat umístění ve vězeňské ošetrovně nebo vojenské nemocnici. "Zachránil jsi mi život."

Měla hluboký, klidný, tichý hlas a když promluvila, dívala se přímo na mě. Očekával jsem, že bude až bolestivě nepřístupná, poprvé mezi cizími lidmi. Ležela na posteli, stočená, nezakrytá, ale s hlavou na čistém bílém polštáři. Zápach bylo cítit, ale nebyl nepříjemný. Její ocas, silný jako mé zápěstí, ale delší než ruka, visel přes okraj postele a neklidně se pohupoval.

"Doktorka Beattyová vám zachránila život." Muriel stála u postele a v pravidelných intervalech pokukovala po prázdném listu papíru na desce s klipsem. "Ráda bych se na pár věcí zeptala." Neřekla na to nic a její oči zůstaly na mně. "Mohla byste nám říct, jak se jmenujete?" "Kateřina."

"A máte ještě jiné jméno? Příjmení?" "Ne."

"Kolik je vám, Kateřino?" Ať jsem byl napumpovaný nebo ne, nedokázal jsem se ubránit slabé závratí, pocitu bizarní prázdnosti z toho, že kladu rutinní otázky sfínze vytržené z olejové malby z devatenáctého století. "Sedmnáct."

"Víte, že Freda Macklenburgová je mrtvá?" "Ano." Tišeji, ale stále klidně. "Jaký byl váš vztah k ní?"

Trochu se zamračila. Její odpověď zněla nacvičeně, ale upřímně, jako by dlouho očekávala, že se jí na to někdo zeptá.

"Byla všechno. Moje matka, má učitelka a má přítelkyně." Ve tváři se jí mihl výraz utrpení a ztráty, záblesk, křeč.

"Řekněte mi, co jste slyšela toho dne, kdy přestala jít elektřina."

"Někdo přišel Fredu navštívit. Slyšela jsem auto a zvonek. Byl to muž. Nerozuměla jsem, co říkal, ale slyšela jsem zvuk jeho hlasu."

"Slyšela jste ten hlas někdy předtím?"

"Myslím, že ne."

"Co bylo slyšet? Křičeli? Hádali se?"

"Ne. Bavili se přátelsky. Pak zmlkli a bylo ticho. O chvíli později přestala jít elektřina. Pak jsem slyšela, jak zastavuje nákladní auto a mnoho zvuků - kroků, přesouvání věcí. Ale hovor žádný. Asi půldruhé hodiny procházeli budovu dva nebo tři naši lidé. Pak nákladní auta odjela. Čekala jsem, až Freda sejde dolů a řekne mi, co se dělo."

Chvilí jsem zvažoval, jak formulovat další otázku, ale nakonec jsem se vzdal pokusu, aby zněla zdvořile.

"Mluvila s vámi Freda někdy o tom, proč jste jiná než ostatní lidé?"

"Ovšem." Ani náznak bolesti nebo rozpaků. Namísto toho se její obličej rozzářil pýchou a na okamžik se tak věrně podobala tomu obrazu, že se mi zatočila hlava. "Stvořila mě tak. Udělala mě zvláštní. Udělala mě krásnou."

"Proč?"

To jako by ji vyvedlo z míry; jako bych si ji dobíral. Byla zvláštní. Byla krásná. Další vysvětlování bylo zbytečné.

Za dveřmi jsem zaslechl tiché zachroptění, po němž následovalo tupé žuchnutí o zed'. Ukázal jsem Muriel, aby padla k zemi, a Kateřině, aby zmlkla, a sám jsem - co nejtišeji, ale se zaskřipěním, kterému jsem se nevyhnul - vylezl na kovový šatník, který stál v koutě nalevo od dveří.

Měli jsme štěstí. To, co vyletělo ze dveří, když se s třeskutím otevřely, nebyl žádný typ granátu, ale ruka svírající

vějířový laser. Rotující zrcadlo vrhá paprsek v širokém oblouku - tento byl nastavený na sto osmdesát stupňů, horizontálně. Držený ve výši ramen, vytvořil v pokoji smrtící rovinu asi metr nad postelí. Ve chvíli, kdy se ruka objevila, jsem byl v pokušení kopnutím dveře přirazit, ale bylo by to příliš riskantní; dřív než by se paprsek přerušil, zbraň mohla sklouznout dolů. Ze stejného důvodu jsem tomu chlapovi nemohl vypálit díru do hlavy, když vešel, ani zamířit na samu zbraň - byla krytá a musel bych ji žhavit několik sekund, než by došlo k vnitřnímu poškození. Malba na stěnách byla opálená a záclony se rozpadly na dvě hořící půlky; v dalším okamžiku by sklonil paprsek na Kateřinu. Nakopl jsem ho do obličeje, srazil ho zpátky a strhl vějíř laserového paprsku do stropu. Pak jsem seskočil a přitiskl mu zbraň ke spánku. Zhasl paprsek a nechal si zbraň vzít. Měl na sobě zřízeneckou uniformu, ale látka byla neobvykle tuhá, nejspíš opatřená vrstvou azbestu potaženého hliníkem (kvůli odrazným vlastnostem; není moudré pracovat s vějířovým laserem a nemít aspoň takovou ochranu).

Převrátil jsem ho a nasadil mu želízka běžným způsobem - zápěstí a kotníky spoutané za zády, v náramcích s přiosazenou vnitřní hranou, která odrazuje (některé) od pokusu přervat pouta. Na pár sekund jsem mu stříknul do obličeje sedativum a on se choval, jako by působilo, ale pak jsem mu otevřel jedno oko a poznal, že neúčinkuje. Každý policista používá sedativum s lehce odlišným značkovacím účinkem; po tom, které obvykle používám já, bělmo očí slabě zmodrá. Musel mít na kůži ochrannou vrstvu. Zatímco jsem si připravoval nitrožilní injekci, natočil hlavu ke mně a otevřel ústa. Zpod jazyka se vymrštila žiletka a jak mi svištěla kolem hlavy, škrábala mě do ucha. Něco takového jsem ještě neviděl. Násilím jsem mu rozevřel čelisti a podíval se; vystřelovací mechanismus byl drátky a svorkami připevněný k zubům. Měl tam ještě druhou; znovu jsem mu přiložil zbraň k hlavě a poradil mu, aby ji vystřelil do podlahy. Pak jsem ho kopl do obličeje a začal hledat přístupnou žílu.

Krátce vykřikl a začal zvracet kouřící horkou krev. Možná si to vybral sám, ale pravděpodobnější bylo, že se jeho zaměstnavatelé rozhodli zbavit se ho. Z těla se začalo kouřit, a tak jsem je vytáhl na chodbu.

Policisté, kteří měli službu u dveří, byli v bezvědomí, ale ne mrtví. Pragmatické řešení; vyřídí někoho chemicky je pro útočníka obvykle tišší, čistší a méně riskantní, než ho zabít. A taky se ví, že mrtvý policajt obvykle funguje jako mimořádná rozbuška pro vyšetřování, takže stojí zato se jim vyhnout. Zavolał jsem známému z toxikologie, aby se na něj přišel podívat, a vysílačkou požádal o náhradu. Zorganizovat přesun na nějaké bezpečnější místo bude chtít přinejmenším čtyřicet hodin.

Kateřina byla hysterická a Muriel to taky dost vzalo. Trvala na tom, že jí musí dát něco pro uklidnění, a že rozhovor skončil.

"Četla jsem o tom, ale nikdy jsem to neviděla na vlastní oči. Jaké to je?"

"Co?"

Vybuchla nervózním smíchem. Třásla se. Držel jsem ji za ramena, dokud se neuklidnila. "Být takový." Zuby jí cvakaly.

"Někdo nás chtěl všechny zabít a vy to berete, jako by se nic zvláštního nestalo. Jako někdo z komiksu. Jak se při tom cítíte?"

Taky jsem se zasmál. Máme na to standardní odpověď.

"Necítím se vůbec."

Marion mi ležela na prsou. Oči měla zavřené, ale nespala. Je vždycky jakási napjatá, když mám vztek.

"Jak to mohl někdo udělat? Jak si někdo mohl sednout a chladnokrevně naplánovat stvoření deformované lidské bytosti, která nemá šanci žít normálním životem? A to všechno kvůli nějakému šílenému 'umělci', který udržuje při životě pomažené teorie mrtvého miliardáře. Sakra, co jsou podle nich lidé? Věci, se kterými si můžou hrát, jak se jim zamane?" Chtěl jsem spát, bylo už pozdě, ale musel jsem se vmluvit. Vlastně jsem ani sám nevěděl, jak mě to žere, dokud jsem o tom nezačal, ale pak moje zhnusení sílilo s každým vyřčeným slovem.

Když jsme se hodinu předtím zkoušeli milovat, zjistil jsem, že nemůžu. Uchýlil jsem se k jazyku a Marion to měla, ale stejně mě to deprimovalo. Byla příčina psychologická? Případ, na kterém jsem dělal? Nebo vedlejší účinek pumpovacích drog? Tak náhle, po tolika letech? Slyš různé řeči a vtipy o drogách, které mají na svědomí snad všechno, co si lze představit: sterilitu, deformované děti, rakovinu, psychózy, ale tomu jsem nikdy nevěřil. Takové propojení by se neutajilo a byl by z toho pěkný poprask; to by těm nahoře jen tak neprošlo. Mohl za to ten případ s chimérou, určitě. A tak jsem o něm mluvil.

"A nejhorší na tom je, že ona vůbec nechápe, co jí udělali. Od narození jí lžou. Macklenburgová jí namluvila, že je krásná a ona tomu blábolu věří, protože nic lepšího nezná.

Marion se lehce nadzvedla. "Co s ní bude?" řekla. "Jak bude žít, až ji pustí z nemocnice?"

"Nevím. Ale řekl bych, že za svůj životní příběh by mohla dostat balík. Dost, aby si našla někoho, kdo by se o ni po zbytek života staral." Zavřel jsem oči. "Promiň. Není to fér, otravovat tě takovými řečmi a nutit tě být vzhůru skoro do rána."

Zaslechl jsem tiché zasyčení a Marion se náhle uvolnila. I když to tak nemohlo být, jako by mi trvalo několik sekund, než mě začalo zajímat, co se děje, proč jsem nevyskočil, proč jsem aspoň nezvedl hlavu, abych se rozhlédl po tmavém pokoji, co nebo kdo tam je.

Pak mi došlo, že sprej dostal i mě a byl jsem paralyzován. Byla to taková úleva, být bezmocný, že jsem sklouzl do bezvědomí a absurdně jsem cítil takový klid, jaký jsem už dlouho nepoznal.

Procítl jsem se směsí paniky a letargie a neměl jsem ponětí, kde jsem, co se stalo. Otevřel jsem oči, ale neviděl jsem nic. Zazmítal jsem sebou, chtěl jsem se dotknout očí, cítil jsem, jak se houpu, ale ruce a nohy jsem měl připoutané. Přinutil jsem se na chvíli se uvolnit a vyhodnotit své pocity. Oči jsem měl zakryté nebo zafačované, plaval jsem v teplé, nadnášející kapalině, nos a ústa jsem měl zakryté maskou. Chabé zmítání mě vyčerpalo a dost dlouho jsem ležel nehybně, neschopný soustředit se aspoň tak, abych začal tušit, co se mnou může být. Měl jsem pocit, jako bych měl v

těle zlomenou každou kost - ne kvůli bolesti, ale kvůli jakémusi neklidu, který měl příčinu a neobvyklém vnímání své tělesné stavby; byla podivná, byla špatná. Napadlo mě, že jsem měl nehodu. Oheň? To by vysvětlovalo, proč se vznáším, byl bych na oddělení popálenin. "Haló?" řekl jsem. Slova ze mě vyšla jako bolestivý hrdelní šepot. Příjemně veselý hlas, téměř bezpohlavní, ale ještě "na hranici mužskosti, mi odpověděl. Měl jsem sluchátka; nevšiml jsem si jich, dokud jsem neucítil, jak se chvějí.

"Jak se cítíte, pane Segele?"

"Nesvůj. Slabý. Kde jsem?"

"Bohužel, daleko od domova. Ale vaše žena je tu také."

Až pak jsem si vzpomněl: ležel jsem v posteli, neschopný pohybu. Připadalo mi to neskutečně dávno, ale pozdější vzpomínky, které by mezeru vyplnily, jsem neměl.

"Jak dlouho tu jsem? Kde je Marion?"

"Vaše žena není daleko. Je v bezpečí a nic jí nechybí. Jste tu již několik týdnů, ale zotavujete se rychle. Zanedlouho budete připraven na fyzioterapii. Uvolněte se, prosím, a buďte trpělivý."

"Zotavuji z čeho?"

"Pane Segele, bylo bohužel nezbytné provést celou řadu chirurgických zákroků, aby se váš vzhled přizpůsobil mým požadavkům. Vaše oči, tvář, stavba kostí, postava, plet'ový tón, to vše vyžadovalo zásadní úpravy."

Vznášel jsem se v tichu. Ze tmy ke mně připlula tvář ostýchavého mladíka z Laskání. Polila mě hrůza, ale má dezorientace ten šok utlumila; vznášel jsem se ve tmě, poslouchal odhmotněný hlas a jinak nic nebylo skutečné.

"Proč zrovna já?"

"Zachránil jste Kateřině život. Dvakrát. Přesně takový vztah jsem chtěl."

"Dvě komedie. Skutečné nebezpečí jí nikdy nehrozilo, že? Proč jste si rovnou nenašel někoho, kdo by na tu roli vypadal?" A skoro jsem dodal: "Gustave," ale včas jsem se zarazil. Byl jsem přesvědčený, že se mě chce nakonec stejně zbavit, ale prozradit své podezření o jeho totožnosti by byla sebevražda. Hlas byl samozřejmě syntetický.

"Opravdu jste jí zachránil život, pane Segele. Kdyby zůstala ve sklepe a nedostala hormony, zemřela by. A ten atentátník, kterého jsme poslali do nemocnice, to s jejím zavražděním myslel vážně."

Slabě jsem si odfrkl. "Co kdyby se mu to podařilo? Dvacet let práce a milióny dolarů v kanálu. Co byste dělal pak?"

"Pane Segele, máte provinční pohled na svět. Vaše městečko není jediné na této planetě. Váš nevelký policejní oddíl také není úplně unikátní, snad jen v tom, že je jediný, který věc nedokázal ututlat před médii. Začali jsme s dvanácti chimérami. Tři zemřely mladé. Tři se nepodařilo najít včas poté, co byli jejich pěstouni zabití. Čtyři byly zavražděny po objevení. Tu druhou, která přežila, zachránili v obou případech různí lidé - a také tolik nevyhovovala morfologickému standardu, kterého Freda Macklenburgová dosáhla u Kateřiny. Přestože jste nedokonalý, pane Segele, jste tím, s kým musím pracovat."

Poté mě přenesli do normální postele a sundali mi oči a z těla obvazy. Zpočátku byla v místnosti tma, ale každé ráno se světlo zvolna zesilovalo. Dvakrát denně přicházel maskovaný fyzioterapeut s filtrovaným hlasem a pomáhal mi znovu se naučit hýbat. Po celou dobu bylo v místnosti bez oken šest ozbrojených, maskovaných strážů; absurdní síla, pokud tam nebyli pro případ nepravděpodobného pokusu o mou záchranu zvenčí.

Jednou mi ukázali Marion, na uzavřeném televizním okruhu. Seděla ve vkusně zařízeném pokoji a prohlížela si disky se zprávami. Vždy po několika sekundách se nervózně rozhlédla. Nepustili nás k sobě. Byl jsem rád; nechtěl jsem vidět její reakci na můj nový vzhled; byla to citová komplikace, bez níž jsem se dokázal obejít.

Pomalou jsem se rozhýbával a začínala se mě zmocňovat panika z pomyšlení, že budu muset vymyslet plán, jak to udělat, abychom zůstali naživu. Snažil jsem se zapříst rozhovor se strážemi, v naději, že nakonec jednoho z nich přesvědčím, aby nám pomohl, buď ze soucitu nebo za slíbený úplatek, ale všichni zůstávali u jednoslabičných slov a ignorovali mě, když jsem mluvil o něčem složitějším než o tom, že se chci najíst. Jediná strategie, která mě napadala, bylo odmítnout spolupracovat při "realizaci", ale na jak dlouho by to pomohlo? Nepochyboval jsem, že můj věznitel by sáhl k mučení Marion a kdyby ani to nevyšlo, mohl by mě zhypnotizovat nebo nadrogovat, aby měl jistotu, že budu poslouchat. A pak by nás všechny zabil: Marion, mě a Kateřinu.

Netušil jsem, kolik máme času; strážé, fyzioterapeut ani plastiční chirurgové, kteří tu a tam přišli zkontrolovat své dílo, na mé otázky týkající se dodržovaného scénáře zásadně neodpovídali. Toužil jsem znovu slyšet Lindhquista, byl sice šílený, ale aspoň se s ním dalo dvojsměrně komunikovat. Dožadoval jsem se přijetí, řval jsem a vztekal se, ale strážé zůstávaly stejně netečné jako jejich masky.

Byl jsem tak zvyklý, že mi při soustředění pomáhají pumpovací drogy, že jsem se nechal soustavně vyrušovat nejružnějšími neproduktivními záležitostmi, počínaje prostým strachem ze smrti a konče starostmi kolem nadějí na setrvání v zaměstnání a pokračování mého manželství, kdybychom Marion i já nějak přežili. Míjely týdny, ve kterých jsem necítil nic než beznadě a sebelítost. Přišel jsem o všechno, z čeho se skládala má osobnost: svou tvář, své tělo, svou práci, obvyklé způsoby myšlení. A třebaže mi chyběla dřívější fyzická síla (spíše jako zdroj sebedůvěry než něco, co by mi samo o sobě mohlo být užitečné), namlouval jsem si, že právě bystrost, která k napumpovanému stavu neodmyslitelně patří, by určitě všechno zvrátila, jen kdybych jí nějak dokázal nabýt.

Nakonec jsem popustil uzdu bizarnímu romantickému snění. Ztráta všeho, na čem jsem kdysi stavěl - s oloupaním biochemických opor, které můj nepřirozený život držely pohromadě - odhalil skryté jádro ryzí morální síly a důvtipu, a tyto vlastnosti mi přispěchají na pomoc, až nastane ta pravá chvíle. Má totožnost byla zničena, ale jiskra lidskosti přetrvávala, aby se proměnila ve šířavý plamen, který nezadrží zdi žádného vězení. To, co mě nezabilo, mi (brzy, opravdu brzy) dodá sílu.

Krátké sebezpytování, které jsem každé ráno podstupoval, ukazovalo, že k této mystické proměně ještě nedošlo. Zahájil jsem hladovku. Doufal jsem, že když jim trochu zahraju na nervy, přiblížím tím okamžik, kdy z této zkoušky ohněm vyjdu

jako vítěz. Nenutili mě jíst a nezavedli mi kapačku. Byl jsem tak otupělý, že jsem si nedal dohromady ani dvě a dvě: den realizace byl blízko.

Jednou ráno jsem dostal oděv, ve kterém jsem okamžitě poznal ten z obrazu. Ze strachu se mi rozhoupal žaludek, ale oblékl jsem se a nechal se strážemi odvést bez vzpírání. Obraz byl zasazený do krajiny. To bude má jediná šance. Doufal jsem, že mě budou muset převézt, se všemi příležitostmi s tím spojenými, ale krajina byla nachystaná sotva pár set metrů od budovy, ve které mě drželi. Přimhouřil jsem oči před jasnými šedými mraků, které zakrývaly většinu oblohy (čekal na ně Lindhquist, nebo si je objednal?). Byl jsem unavený, vyčerpán, slabší než jen po třídním hladovění. Do všech stran se až po obzor táhla bezútěšná pláň. Nebylo kam utéct, komu dát znamení o pomoc.

Spatřil jsem Kateřinu, která již seděla na svém místě na okraji vyvýšené plošiny. Vedle ní stál drobný muž - no, menší než stráž, na jejichž výšku jsem si zvykl, a hladil ji po šíji. Spokojeně mrskala ocasem, oči přivřené. Měl na sobě volný bílý oblek a bílou masku, spíš jako šermířskou. Když mě uviděl přicházet, zvedl ruce v nepřírozeném gestu na uvítanou. Hlavou mi bleskl divoký nápad. Kateřina nás mohla zachránit. Svou rychlostí, svou silou, svými drápy.

Kolem stálo deset ozbrojenců a Kateřina byla přítulná jako kotě.

"Pane Segele! Tváříte se tak mrzutě! Trochu radosti, prosím! Máme dnes velký den!"

Zastavil jsem se. Zastavily i stráž po stranách a neudělaly nic, aby mě přiměly jít dál.

"Neudělám to," řekl jsem.

Muž v bílém byl shovívavý. "Ale proč ne?"

Civl jsem na něj a třásl se. Připadal jsem si jako dítě. Od dětství jsem proti nikomu takhle nestál bez pumpovacích drog na uklidnění, bez zbraně po ruce, bez absolutní důvěry ve svou sílu a hbitost. "Až uděláme to, co chcete, všechny nás zabijete. Čím déle budu odmítat, tím déle zůstanu naživu."

Tím, kdo odpověděl první, byla Kateřina. Zavrtěla hlavou, ale smích to nebyl. "Ne, Dane! Andreas nám neublíží! Oba nás miluje!"

Přistoupil ke mně. Sehrál Andreas Lindhquist svou smrt? Držením těla nevypadal na starého muže.

"Uklidněte se, prosím, pane Segele. Ublížil bych svým výtvorům? Promarnil bych všechny ty roky tvrdé práce, své a tolika jiných?"

Vyprskl jsem, vyvedený z míry: "Zabíjel jste! Unesl jste nás! Porušil jste sto různých zákonů." Na Kateřinu jsem skoro zařval: "Má na svědomí Fredinu smrt!" ale pak jsem si řekl, že by mi to spíš uškodilo než pomohlo.

Počítač, který měnil jeho hlas, se dobromyslně zasmál. "Ano, porušil jste zákony. Bez ohledu na to, co bude s vámi, pane Segele, již jsem je porušil. Myslíte si, že mám strach z toho, co uděláte, až vás pustím? Budete stejně bezmocný jako jste teď. Prošel jsem si záznam vašeho vyšetřování. Vím, že jste mě podezíral -"

"Podezíral jsem vašeho syna."

"Ach tak. To je akademický problém. Mám raději, když mi lidé říkají Andreas, ale pro obchodní partnery jsem Gustave Lindhquist. Abyste pochopil, tělo patří mému synovi - pokud je syn to pravé slovo, když jde o klon - ale od jeho narození jsem si pravidelně odebíral vzorky mozkové tkáně, nechával z nich extrahovat patřičné složky a zavádět je do jeho lebky. Mozek se nedá transplantovat, pane Segele, ale když si člověk dá záležet, je možné přenést na malé dítě velkou část paměti a osobnosti. Když moje první tělo zemřelo, nechal jsem mozek zmrazit a pokračoval v injekcích, dokud nebyl použit celý mozek. Zda jsem nebo nejsem Andreas, to je otázka pro filozofy a teology. Jasně si vzpomínám, jak jsem seděl v plně třídě a sledoval černobilou televizi toho dne, kdy Neil Armstrong vkročil na Měsíc, padesát dva let před narozením tohoto těla. Říkejte mi Andreas. Trochu života, chlape."

Pokřčil rameny. "Masky, hlasové filtry - líbí se mi taková představení. Čím méně toho uvidíte a uslyšíte, tím méně budete mít možností působit mi drobné nepříjemnosti. Nelichot' se, prosím, mě nemůžete ohrozit. Mohl bych si koupit každého z vašeho oddělení za polovinu toho, co jsem vydělal za dobu našeho rozhovoru.

Zapomeňte na mučednické sebeklamy. Budete žít a až do smrti budete nejen mým výtvozem, ale také mým nástrojem. Tento okamžik si odnesete v sobě, ven do světa, jako semínko, jako podivný, krásný virus, který nakazí a změní každého a všechno, čeho se dotknete."

Vzal mě za ruku a dovedl mě ke Kateřině. Nevzpíral jsem se. Kdosi mi dal do pravé ruky okřídlenou hůl. Šťouchali do mě, urovnávali mě, upravovali, pobíhali kolem. Ani jsem si nevšiml, že se Kateřina přitiskla tváří na mou a položila mi tlapu na břicho. Omámeně jsem zíral před sebe a dohadoval se, jestli mám nebo nemám věřit, že budu žít, ohromený touto první reálnou nadějí, ale příliš se oddávající zklamání, než abych jí věřil.

Kromě Lindhquista, jeho ochranky a asistentů tam nebyl nikdo. Nevím, co jsem čekal, snad obecenstvo ve večerních šatech? Stál deset metrů od nás a prohlížel si kopii obrazu (nebo to byl originál) na stojanu, pak vydal pokyny k mikroskopickým úpravám našich postojů a výrazů. Z toho, jak jsem upřeně zíral, mi začaly slzet oči; kdosi přiskočil, osušil je a pak mi do nich něco stríkl, aby se to neopakovalo.

Pak Lindhquist několik minut mlčel. Když konečně promluvil, řekl velmi tiše: "Čekáme již jen na pohyb slunce, aby vaše stíny padly na správné místo. Buďte trpěliví ještě chvíli."

Nepamatuji si přesně, jak jsem prožíval těch několik posledních sekund. Byl jsem tak unavený, tak zmatený, tak nejistý. Ale na něco si přece vzpomínám: ptal jsem se, jak poznám, že nastal ten pravý okamžik? Kdy Lindhquist vytáhne zbraň a zpopelní nás, aby dokonale uchoval tuto chvíli? Nebo kdy vytáhne fotoaparát? Kdy to bude?

"Děkuji vám," řekl znenadání, otočil se a odešel, sám. Kateřina se pohnula, protáhla se, políbila mě na tvář a řekla:

"Nebyla to legrace?" Jeden ze strážných mě vzal za loket a já zjistil, že se potácím.

On si to ani nevyfotil. Hystericky jsem se rozesmál, protože teď jsem již věděl, že budu žít. A on si to ani nevyfotil.

Nemohl jsem se rozhodnout, jestli ho mám mít za dvojnásob šíleného, nebo jestli tím obhájil svou přičetnost.

Co se stalo s Kateřinou, jsem se nikdy nedověděl. Možná zůstala s Lindhquistem, chráněná před světem jeho bohatstvím a izolací, a žila vlastně stejně jako předtím ve sklepech Fredy Macklenburgové. Plus mínus pár sluhů nebo

luxusních vil.

Marion a mě vrátili domů, po dobu cesty jsme byli v bezvědomí. Probudili jsme se na posteli, kterou jsme před půl rokem opustili. Všude byla spousta prachu. Vzala mě za ruku a řekla: "Tak jsme tady." Hodiny jsme tam mlčky leželi a pak šli hledat něco k jídlu.

Další den jsem šel na stanici. Otisky prstů a DNA jsem prokázal svou totožnost a podal hlášení o všem, co se stalo. Nebyl jsem pokládán za mrtvého. Plat mi dál chodil na účet a půjčka se automaticky splácela. Oddělení mi u soudu vyřídilo nárok na kompenzaci, takže jsem dostal tři čtvrtě miliónu dolarů a podstoupil operaci, která obnovila to z mého vzhledu, co se obnovit dalo.

Rehabilitace trvala téměř dva roky, ale teď jsem již zpátky v aktivní službě. Případ Macklenburgová byl pro nedostatek důkazů odložen ad acta. S vyšetřováním únosu nás tří a pátráním po Kateřině současném osudu to zřejmě dopadne stejně; můj popis událostí nikdo nezpochybňuje, ale veškeré důkazy proti Gustavu Lindhquistovi jsou nepodložené. Smířil jsem se s tím. Jsem rád. Chci smazat všechno, co mi Lindhquist udělal a posedlost tím, abych ho dostal před soud, je v přímém protikladu se stavem mysli, jakého bych chtěl dosáhnout. Nepředstírám, že chápu, co sledoval tím, že mě nechal žít, co měla skutečně znamenat ta jeho šílená poznámka o mém předpokládaném vlivu na svět, ale jsem odhodlaný zůstat po všech stránkách stejnou osobou, jakou jsem byl před tím zážitkem, a tak překazit jeho záměry.

Marion se vede dobře. Nějakou dobu trpěla vracejícími se těžkými sny, ale pak navštívila terapeuta, který se specializuje na odtraumatizování rukojmí a obětí únosů, a je každým coulem uvolněná a bezstarostná jako dřív.

I mě tu a tam straší noční můry. Ráno se probouzím brzy, chvěju se, potím se, křičím a nedokážu si vzpomenout, před jakou hrůzou prchám. Andreem Lindhquistem, vpichujícím vzorky mozkové tkáně svému synovi? Kateřinou, blaženě přivírající oči, děkující mi, že jsem jí zachránil život, a přitom mi drápy cupující tělo na krvavé proužky? Sebou, uvězněným v Laskání, když se okamžik realizace nekonečně, nemilosrdně protáhl? Možná. Nebo se mi prostě zdá o mém posledním případě - a to je asi nejpravděpodobnější.

Všechno je zase normální.

přeložil Petr Kotrle